

стива душа могла да даде такъвъ отговоръ въ минутъ на едно толкосъ скърбно испытаніе.

Като казала това, Марѳа ся върнѣла у дома си и казала тихо на сестрѣ си: „Учителя-тъ е дошълъ и выка ти.“ Маріа встанѣла и отишла бързо при Него. Іудеи-тъ, които ѣхъ утѣшавали, като видѣли, съ каквѣ бързинѣ излѣла тя, отишли слѣдъ неѣ, говорещи: „тя отива да плаче на гроба на брата си.“

Маріа, като ся приближила до Іисуса Христа, паднѣла при нозѣ-тъ му и казала: „Господи, ако бы былъ Ты тукъ, то братъ ми не бы умрѣлъ!“ Іисусъ Христосъ, като ѣхъ видѣлъ въ слъзы такожде и всичкы-тъ, които были дошли съ неѣ, Іудеи, че плачѣтъ, дожалѣло му и смутилъ ся и Самъ. „Гдѣ го положихте? попытай Той. — „Господи, прииди и виждь,“ отговорили Му.

Като пристѣпилъ до гроба, Іисусъ Христосъ ся прослѣзилъ. „Колко го е обычалъ!“ говорили Іудеи-тъ. „Той, който отвори очи-тъ на слѣпныя, не можеше ли да направи да не умре Лазарь?“ говорили нѣкои. Лазарь былъ положенъ въ пещерѣ, изсѣченъ въ каменнѣ скалѣ, и входа-тъ въ неѣхъ былъ заваленъ съ камыкъ. Іисусъ Христосъ ся приблизилъ до гроба и казалъ: „вдигнете камыка.“ Тогава Марѳа, сестрата на умрѣлыя, рекла: „Господи, тѣло-то смърди: четири дни вече, откакъ е погребенъ.“ — „Не рекохъ ли ти Азъ,“ казалъ Господъ, „че ако вѣрвашъ, ще видишь славѣ-тъ Божіѣхъ?“

Отвалили на странѣ камыка, съ който былъ заваленъ гроба-тъ. Іисусъ вдигнѣлъ очи-тъ си камъ небо-то и казалъ: „Отче! хвалѣ ти воздавамъ, че Мѣ си послушалъ! Азъ знаѣхъ, че Ты всякога слушашъ молитвы-тъ Ми; но Азъ говорѣхъ това за чловѣцы-тъ, които стоѣтъ на около, да повѣрватъ и они, че Ты си Мѣ пратилъ.“

Като казалъ това, Іисусъ Христосъ извикалъ велегласно: „Лазаре, излѣзь вни!“ — и умрѣлыя-тъ излѣзълъ изъ